

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η Άννέτα και η γυναίκα του

— Βρε άδελφέ, δεν ξέρεις τι παθαίνω στο σπίτι μου, έλεγε ο άγαθος οικογενειάρχης κ. Α. στο φίλο του. Έπηρα μία ύπρητρια και τη λένε Άννέτα. Άννέτα λένε και τη γυναίκα μου. Δεν ξέρεις τι σύγχυση γίνεται όταν φωνάζω τη μιά ή την άλλη...
— Και δεν πέρνεις μία άλλη ύπρητρια, με άλλο όνομα;
— Μπα, θιός φολάζω. Τι λές; Είμαι πάρα πολύ ευχαριστημένος μ' αυτή. Είνε πρώτης τάξεως ύπρητρια...
— Τότε τι να σου πω κι' εγώ... Πάρξ άλλη γυναίκα!...

***

Η βόμβα και ο Ναπολέων

Καθήμενος στο πρόχειρο γραφείο της σκηνής, του ο Ναπολέων υπαγόρευε στο γραμματέα του μία επιστολή.
Έξω είχε άρχισει ο έχθρος να επιτίθεται και μία βόμβα έξερράγη όλίγο πέρα από τη σκηνή.
Ο Γραμματέας στο άκουσμα του κρότου της βόμβας έγινε κάτοχος και άφησε την πένα του να πέση.
— Τι τρέχει; έρωτά γαλήνιος ο Ναπολέων. Γιατί δεν γράφεις;
Ο Γραμματέας μόλι: έτόλμησε να άπαντήη...
— Στρατηγέ μου!.. Η βόμβα!..
— Η βόμβα δεν έ χει καμιά σχέση με το γράμμα που σου υπαγορεύω. Έξακολούθησε...

***

Το λεύκωμα του γιατρού Ζιστάλ

Κάποτε ο Άλέξανδρος Δουμάς (νιός) δειπνούσε στη Μασσαλία στο σπίτι του γιατρού Ζιστάλ, ο οποίος έθεωρείτο ένας από τους διασημότερους επιστήμονας της πόλεως.

Την ώρα που είχαν άρχισει να σεβρίζουν τον καφέ, ο γιατρός Ζιστάλ παίρνει ιδιαιτέρως τον συγγραφέα :

— Θα το θεωρούσα μεγάλη μου τιμή, του λέγει, αν θέλατε να μου γράψετε, ένα άπ' αυτά τα περίφημα τετράστιχά σας, στο λεύκωμά μου.

— Ευχαρίστας, του άπαντά ο Δουμάς και άμέσως βγάξει το μολύβι του, πέρνοντας στα χέρια το λεύκωμα του γιατρού:

— Κυριάχτε και σεις τι θα γράψω, λέγει στο γιατρό, ο οποίος σκυμμένος περίμενε με άνυπομονησία το τετράστιχο του ένδοξου συγγραφέως.

Ο Δουμάς έγραψε :

Ο περίφημος γιατρός Ζιστάλ
άπ' τον καιρό
που άρχιος να κήνη το γιατρό,
είχε μία τέτοια θαυμαστή επιτυχία
ώστε έκλεισαν όλα τα νοσοκομεία...

— Ω! με κολακεύετε πολύ, έπε γελώντας με χαρά ο γιατρός.
— Μά δεν τελείωσα ακόμα, είπε ο Δουμάς, ο οποίος προσέθεσε άμέσως :

Μά άνοιξαν άλλα δυό νεκροταφεία...

***

Ο Λιποτάχτης

Ήτανε μία σκοτεινή νύχτα του Άπριλίου 1897. Την πόρτα, ένός μικρού άγροτικού οικίσκου, σ' ένα όρεινό χωριό της Ρούμελης, κτυπάει δειά ένα άνθρωπος.

Καμιά άπάντηση!

Ο άνθρωπος ξανακτυπάει δυνατώτερα. Είνε λαχανασμένος και στρέφει γύρω με άγωνία τα φοβισμένα βλέμματά του.

Επί τέλους άκούγεται από μέσα μία φωνή γυναικεία.

— Ποιός είνε;...

— Έγώ είμαι... Άνοιξε μου, μάνσ... Είμ' εγώ το παιδί σου.

Έφυγ' άπ' τον πόλεμο κρυφά... άνοιξε μου γρηγορα.

— Εσύ, το παιδί μου; Όχι, όχι! ψέμματα μου λές. Έγώ δεν έχω παιδί λιποτάχτη. Ο γυιός μου είνε στο μέτωπο και πολεμεί...

Και η πόρτα έμεινε κλειστή.

***

Ταξειδιώτης και χωρικός

Ο ταξειδιώτης :
— Ωραίο είναι το χωριό σας κι' έχει και πολύ κρύα νερά... Νά προσέχετε όμως γιατί αυτό το κρύο νερό καταστρέφει τα δόντια...

— Μπα! άπαντά με άπορία ο χωρικός...

— Βέβαια. Νά! η γυναίκα σου αίφνης!... τόσο νέα γυναίκα και της λείπουν τέσσερα δόντια...

— Μ' αυτά δεν τάχασε άπ' το νερό... τάχασε άπ' το κριθάρι...

— Πώς;

— Άπ' το κριθάρι, σου λέω. Νά! πήγε πέρσι να δώση κριθάρι στο μούλαρι κι' αυτό άγγίεψε και την κλάτσησε στο στόμα!...

ΣΙΛΟΓΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Λ. Μ.

Έξαιρετικά καλλιτεχνική φύσις. Το έντεριό του σπιτιού της είνε οσαύτη εύδαιμονία για τα μάτια. Και όταν κάθεται σε μία βαθεία πολυθρόνα κοντά στο άνοιγμένο τζάκι, και η λάμψη άντανακλά στο καλλίγραμμον και όχρον πρόσωπόν της, θυμίζει τόσο τον τύπον προσωπογραφίας Ράλλη. Είνε άκούραστη σε έμπνεύσεις καλλιτεχνικές, και εις την έκτελεσί των δαιμόνιον γούστου και ικανότητος. Αι πλείστα πολυτελείς ένδυμασίαι που έθαυμάσαμε στην τελευταία έορτή του Λυκείου όφειλονται εις την φίλεργον ανώτεροα κυρίαν. Άπέχει από κάθε κοσμική συνάφτησιν. Στανιώτατα θεάται έξω, και όταν άκόμη έχετε την τύχη να την συναντήσετε περιπατεί τόσον βιαστικά με κάτι μικρούς μινούς περιέρχους βηματισμούς χαριτωμένης Μουσική ώστε μόλις την άναγορίζετε. Το ντίσιμό της σεμνότατον, και βαθίσκιον, συντελεί εις το να φαίνεται ώραιότατή ή μελαγχολική φυσιογνωμία της έκλεκτής Αθηναίας.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Από της παρελθούσης έβδομάδος έγκανιούσθη το πλέον σικ φάιβ-ο-κλό της έποχής, ο κήπος του Πτι-Παλαί. Κάθε άπόγευμα κάτω από τις κόκκινες και πράσινες πελώριες ροβθωτές όμβρέλλες και σ' ένα πλάσιο καταπράσινο, γύρω από έντάκτους έπιμυλημένο τραπέζια, πέρνουν το τσάι τους, το παγω ό τους, την πορτοκαλίδα τους αι πλέον περίκοιμα Αθηναίους φέρουσιν τουολέτες άνοικτο καρδες, λεπτεπίλεπτες, άνθισμένες.

— Μία από τις κομψότερες συγκεντώσεις ή της παρελθούσης Τετάρτης διακρίνανεν κ. Χωρέμη, κ. Φωτιάδη, κ. Θεοράη, κ. και Δι Φιλικοί, κ. Παΐκου, κ. Τζαΐμης—κομψή εμφάνισις με τουαλέττα καψ ζωρζέττ και ρός καπελλίν.

— Τα άπογεύματα ζωηρά χορευτική κίνησις εις τόν Παράδεισον. Η ώραία ταράστα έχει άπαρτίαν χορευτών και χορευτριών όλων των ηλικιών. Έκει που βλέπετε δωδεκαετείς μεμπέκες συγχρόνος θα δητε και μαθουάλειες ντάμες που προσπαθούν με άνυπολόγιστους κόπους και μόχθους ν' άνταποκριθούν στην έξαιρετική εύλγισια και χάριν που άπαιτούν οι νέοι χοροί.

— Το κριώτερον κοσμικόν γεγονός της παρελθούσης έβδομάδος ήσαν οι γάμοι της Δος Άσπασίας Μ. Σακορράφου μετά του κ. Πέτρου Χέλμη.

— Ιδιαίτερον χαρακτηριστικόν της συμποθητικότητος του άνωτέρω ζεύγους ήτο ότι ο φράσιος και έκλεκτός κόσμος που παρευρέθη εις τόν γάμον ήτο αυτόκλητος.

— Το κίνιστρον των δώρων ήτο κατάμεστον από πολύτιμα καλλιτεχνήματα, κοσμήματα, εικόνες, ρόζενταλ, Κοπενάγκ, άληθινές δαντέλες κλπ.

— Η νύφη ήτο πολύ γοητευτική, ή τουαλέττα της από μουσελίνες λενές σε καλλιτεχνική γραμμή, ως μόνον γαρνιρισμα άληθινή δαντέλλα και έπί πλέον πολύτιμα που έπεφαν γύρω της σαν τουφες από λευκά άνθη.

— Ένα ώραίο πλάσιο στην κομψή νύφη αι παρευρεθείσαι κυρίαί και δεσποινίδες, μεταξύ των όποιων κομψότεραι κ. Λύδη, το γένος Νικολαΐδη, με κρέπ-ντε-σιν ροζάττ και καπέλλο μπές καστόρι, κ. Καλβοχορέση τουαλέττα λευκή και βιολε πολύ συμπθητική, κ. Λεβίδη χαριτωμένη με τουαλέττα έμποριμ ρός, Δις Μυταράκη φόρεμα σεμιζέ λευκό, Δις Θεολόγη κίτρινο άνσάμπλ, Δις Αλ. Παπα ρός, κ. Ρουσσέν μάρβ, κ. Κ. Παγκάλου μπλε-λεβάντ και μπέζ, έκάκτως έπιτυχής συνδυασμός, κ. Οικονόμου έλκυστική φυσιογνωμία φόρεμα λευκό και καπελλίν ρός, Δις Λίτσα κίτρινη, Δις Λάμπρου μορντό.

— Σε μικρό φιλικό κύκλο τσάι σ' ένα καλλιτεχνικό σπίτι, παρά τψ κ. και τη κ. Παπαγεωργίου. < Έντεριέρ> που θυμίζει <στούντιο>. Δομάτια έπιπλωμένα με άφάνταστη καλλιτεχνικότητα. Ο τοίχος γκρι-μπέζ χρησιμεύει ως ταιριαστό φόντο οτά έπιπλα του σαλονιού που είνε μεταξωτό μπλέ της νυκτός, και έξλλα μαύρα, ένα καλλιτεχνικό τραπέζι μαύρο, και ως αντίθεσις το τζάμι από τουβλα τέρρα-κόττα.

— Δίπλα ένα γελαστό δωμάτιο με έπιπλα σε χρώμα μπρούντζου, μεταξωτά και κουρτινες.

— Η οικιδέσποινα ώραιότατή με τουαλέττα βουάλ λευκό, ζωγραφισμένα μεγάλα πικώ μπλέ.

Η Μονταίν

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.